

เรื่องราวของคนสองคนที่ชีวิตไม่ได้ดีต่ออะไรมากมาย
แต่สุดท้ายก็ยังอยากดูดีที่สุดในสายตาของคนที่รัก

1

เด็กชายเบลล์ตาสระอิ กับ เนอสเซอร์รี่ของนางสาวเปียร์

'เปียร์~ ตอนนี่ว่างอยู่มั๊ยลูก'

'ก็ยุ่งๆ อยู่อะแม่'

'ดีเลย ถ้าจ้ันแม่ฝากน้องไว้กับลูกแป็บนึงนะ'

= _____ = ^ ^

คือใจอะคะ แม่จ้ันอยู่บนโลกนี้มาสี่สิบกว่าปีนี่ไม่เข้าใจคำว่ายุ่งอยู่ หรือว่านางโนสนโนแคร์ ถ้ามาให้ดูมารยาทงามตามสไตส์หญิงไทยไปจ้ัน เพราะกะว่าจะจิกหัวใช้จ้ันเยี่ยงทาสอยู่แล้วจ้ีเหรอ ไม่ต้องแปลกใจเลยนะว่า จ้ันได้เชื่อไม่แคร์สื่อแถมชอบทำตัวบันลือโลกจากใครมา

'แม่ เปียร์บอกว่าเปียร์ยุ่งอยู่ ทำไมบ้านนั้นเขาไม่เลี้ยงหลานเขาเองอะ เอมมาฝากไว้อยู่ได้ทุกวี่ทุกวันเนี่ย นี่บ้านคนใจ ไม่ใช่เนอสเซอร์รี่'

'ไอ้ย~ เป็นแค่เด็กนักเรียนมันจะยุ่งอะไรนักหนาคะคุณลูก เรื่องแค่นี้ ช่วยแม่หน่อยไม่ได้ร้ใจ'

'ทำไมแม่พูดจ้ีอะ ไม่รู้ไรชะละ ชีวิตเด็กสิบหกมันบีบีซี้มากกว่าที่แม่เห็น หลายเท่านัก ไหนจะเรื่องรัก ไหนจะเรื่องเรียน ปวดหัวจนแทบจะเดินเวียนเทียน

แก้เครียดอยู่แล้วเนี่ย'

'ชีวิตคนเราเจอเรื่องหนักหนาอยู่ทุกวันนี้แหละ อย่างแม่เนี่ยไง ถ้าเกิดแม่ว่างสักนิดแม่ก็จะเป็นคนดูแลตัวเอง แต่ที่นี้แม่มีงานตึก คึกนี้ช่างใหญ่หลวงนักเมื่อเจ็ญยกทัพมาปักหลัก อยากรักแค่นี้ก็ทำไม่ได้ จิตใจของชิงเกล็ดมัมที่ต้องทำงานหามรุ่งหามค่ำหาเงินมาจุนเจือช่วยเหลือลูกน้อยมันช่างร้ายรานเสียนี้กระไรไหนจะต้องผ่อนบ้านผ่อนรถ ค่าน้ำค่าไฟก็ต้องจ่าย เงินเดือนตำรวจก็แทบจะไม่พออย่าได้ แต่หวังว่าลูกน้อยที่อุ้มท้องมานานถึงเก้าเดือนจะช่วยแบ่งเบาภาระได้ แต่ก็หามีไม่เลยจริงๆ เฮ้อ~'

'โห~ พุดมาขนาดนี้แล้วก็ให้เปียร์มุดกลับเข้ามาดลุมแม่เลยเถอะอย่าให้อยู่ใช้ชีวิตที่เหลือต่อไปอีกเลย TOT'

'เปียร์...'

'...'

'แม่รักลูกนะ'

'เอิ่ม...'

แม่มองตาฉัน

ฉันหลบตาแม่

อย่าคะมารดา กรุณาอย่ามามากนี้ ฉันไม่สตรองกับสายตาและน้ำเสียงแบบนั้น

'เปียร์ แม่รักลูกนะ'

มีความรึพีต หน้าฉันลึบเหลือสองเซนต์ เราสองแม่ลูกผูกพันได้แต่มองหน้ากันอย่างซึ้งๆ ท่ามกลางความเงียบที่ปกคลุม หุ้มอึกที่ด้วยความกดดันระดับลึบจนฉันอดส่งเสียงขึ้นมาทำลายความอึดอัดไม่ได้

'แม่...'

'...'

'อย่าเงียบสิ ใจคอไม่ดีเลย'

'เปียร์'

'...'

'แม่ฝากน้องหน่อยนะ'

'...'
'แม่ฝากน้องหน่อยนะ'
'...'
'แม่ฝากน้องหน่อยนะ'
'...'
'แม่ฝากน้องหน่อยนะ~ นะ~ นะ~'
โอ๊ยพอ!

ก่อนอื่นฉันขอขยายความคำว่า *น้อง* ของแม่ผู้เคารพรักสักหน่อย มันคือเด็กผู้ชายวัยสิบสองขวบคนหนึ่งซึ่งอาศัยอยู่บ้านหลังตรงข้าม ใช้ชีวิตอยู่กับลูกคมหวดเต็มหน้าและยัยป้านีโรคจิตที่ต้นสนทิศติดเชือกกับแม่บังเกิดเกล้าของฉัน เมื่อใดก็ตามที่คนบ้านนั้นยกโขยงครอบครัวกันไปเที่ยวต่างจังหวัดไปต่างประเทศ ไปนอกโลก ไปโคจรอยู่รอบดาวอังคาร ไปไหนก็ตามที่ไม่ใช่การนอนตีฟงอยู่กับบ้าน พวกนางก็จะเอา 'เด็กชายสรัล' หรือ 'เบลล์' หรือ 'น้องเบลล์' หรือ 'เจ้าเบลล์' หรือหนังกู หนอยกั 'ไอ้เบลล์' หลานชายสุดที่รักเพียงคนเดียวมาฝากไว้กับบ้านฉันอย่างไม่มีความเกรงใจใดๆ เงินสักบาทก็ไม่เคยให้ ยังจะเอามาฝากไว้อยู่ได้

ถึงแม้ว่านางจะสนิทกับแม่ฉัน แต่กับฉันนั้นบอกได้คำเดียวว่าอยู่ร่วมโลกกันยาก เจอกันทีไรก็คุยแต่ที่อปปิกเดิมๆ คือการรยกยออปบั้นลูกชายหัวกะทิที่หน้าตาดีเลิศดังตกลูกมาจากสรวงสวรรค์ของตัวเอง น้องบิวกำลังเตรียมตัวสอบหอนอนอย่างนั้น น้องบิวได้เกรด 4.00 มาตั้งแต่เป็นเอ็มบริโอ จนตอนนี้ก็ยังไม่เคยได้เกรดอื่นใดอย่างนี้ เจอกันคราวหน้าคงบอกน้องบิวชื่อออกมาเป็นทองคำ

อันที่จริงการเรียนของฉันก็ได้ชั่วร้ายให้เหอะ เกรดก็พอจะไปได้ไปมาได้ แต่ยัยป้าหน้าร้ายก็ยังมีความห่วงใยใส่ใจคุณภาพชีวิตของฉันด้วยการกระแหนะกระแหนะและเอาฉันไปเปรียบเทียบกับลูกชายสุดที่รักของตัวเองตลอดเวลา พอฉันเริ่มจะเถียงกลับแม่ก็จะด่าว่าฉันเป็นเด็กก้าวร้าว ไร้สัมมาคารวะ พุดจาไม่รู้จักเด็กไม่รู้จักผู้ใหญ่ ทั้งๆ ที่ยัยป้านั่นเริ่มก่อนเห็นๆ ผู้ใหญ่ดีๆ ที่ไหน

เขาหาเรื่องเด็กกันบ้าง ทำไมแม่ไม่มองตรงจุดนี้ คิดแล้วแค้นใจยิ่ง หรือจริงๆ คนที่เป็นลูกแม่ไม่ใช่ฉันแต่เป็นป้านี้วะ ถึงจะฟังดูไร้สาระแต่ฉันเริ่มคิดจริงจังนะ

"เบียร์คร่ำบ~~~ ^_^"

เจ้าเบลล์มันมาแล้วค่ะ ยืมหวานหยาดเยิ้มพร้อมเสียงดังแว่วมาแต่ไกล วันนี้ไอ้เด็กนั่นมันแต่งตัวด้วยชุดเสื้อกล้ามสีชมพูลายฟังก์แพนเตอร์แวมมี่ หน้าตากวนประสาท ฉันจำได้ทันทีว่ามันเป็นเสื้อตัวเก่าของไอ้บิว และจำได้อีกว่าตอนบิวใส่มันดูสะตืดสะตึงชนิดที่ว่าสวาน้อยน่ารักสดใสอย่างฉันแทบก้มกราบแทบเท้าให้มันหยุดสะตืดสักที แต่พอมายืนบนตัวเจ้าเบลล์ มันกลับดูฟรุ้งฟริ้ง มูมิ ครุคริ อินโนเซนต์ น่าเอ็นดูเป็นที่สุด คือแบบ... เด็กบ้านนี้มันหน้าตาดีทั้งบ้านแหละค่ะ แต่แตกต่างกันที่ชื่อว่า อีตาบิว นี่เรียกได้ว่าอร่ามรณะมาเต็ม...กวนบาทาตั้งแต่ร่างยังงา แต่ใครเล่าจะทำเจ้าเบลล์ หน้าตาดีเป็นคนดี ออว่าดูจเทวดาตัวน้อยๆ ถึงมันจะมีป้านำรำคาญไปหน่อย แต่ก็ต้องยอมรับว่าเด็กนี้มันหล่อตั้งแต่เล็กแต่น้อย อายุเพิ่งจะเท่านี้ หน้าเนียนก็ก้าวกระโดดไปไกล ไม่ต้องจินตนาการถึงอนาคตในอีกไม่กี่ปีข้างหน้าว่าที่สามีแห่งชาติชัวร์ =_=

"เบลล์ พี่บอกหนูก็ครั้งแล้วทำไมไม่ให้เรียกเบียร์เฉยๆ ให้เรียกพี่เบียร์"

"ได้ไงอะ (' ')"

"เฮ้อ ก็พี่อายุเยอะกว่า หนูก็ต้องเรียกพี่ว่าพี่ไง"

"แต่พี่บิวบอกว่าให้เรียกเบียร์ว่าเบียร์เฉยๆ ห้ามเรียกว่าพี่"

"ทำไม -_-"

อีตานั่นมันสอนอะไรแปลกๆ ให้เด็กอีกคะ

"ก็พี่บิวบอกว่าเบลล์กับเบียร์อายุเท่ากัน" ฝีมือไอ้คุณบิว เด็กตัวเท่า รววมฉันจะเอาอะไรมาอายุเท่าฉันพะ มันพูดจาเลอะเทอะอะไรกับน้องเนี่ย :(

"ตกลงเธอเบลล์ หนูอายุเท่าไร พี่อายุเท่าไร ให้มันรู้บ้างนะ หนู ป.หก พี่ ม.สี่ ห่างกันก็ปีนับให้ดีๆ"

"อ่า...แต่พี่บิวออกมาจริงๆ นะฮะ"

"..."

"ว่าอายุสมองเป็ยร้ออยู่ ป.หก"

"..."

"พี่บิวบอกให้เป็ยร้อกินปลาเยอะๆ ด้วย"

"..."

"เพราะในปลา มีโอเมก้าสาม ช่วยเสริมสร้างมันสมอง"

อิม คุณบิวคะ ปากแบบนี้เขาไม่เรียกว่าพูด มันต้องเรียกว่าเห่า สมแล้วที่มันเกิดมาเป็นลูกชายหัวแก้วหัวแหวนของยายป้านี้โรคจิตที่ฉันเกลียด แม้ว่าฉันจะเกลียดมันไม่เท่ากับแม่มัน แต่ขอประกาศไว้ตรงนี้เลยว่าฉันจะต้องตบหัวมันให้ได้ภายในชาตินี้ และถ้าชาติหน้ามีจริงก็ขออย่าได้เกิดในภพภูมิเดียวกันอีกเลย -_-+

"เบลล์ หนูฟังคำที่ให้ดิ้นะ จำให้แม่นแล้วเอาไปบอกบิวมันด้วย" ฉันหันไปจับไหล่ของพี่อิมจ้องหน้าและเหยียดอิมมุมปากอย่างร้ายกาจปราศจากความดีงามทั้งปวง เจ้าเบลล์มองฉันอย่างไม่ไว้ใจ

"เอ่อ ครับ?"

"อ่านปากพี่นะคะ"

"..."

"ไอ้บิว ไอ้คน xxxxxxxx"

ต้องเซ็นเซอร์ไว้ เพราะสิ่งที่ฉันพูดออกไปเป็นสิ่งที่ผู้อ่านเยาวชนต้องได้รับคำแนะนำ ตาแป๋วๆ ของน้องเบลล์ถึงกับจ้องหน้าฉันปริบ...ปริบ...ปริบ...เหมือนกำลังสับสนระคนสงสัยกับความถ้อยถ้อยความเป็นกุลสตรีของฉัน ซึ่งมันไม่ค่อยมีอยู่แล้วอะ ไม่ต้องแปลกใจหรอก

"เอ่อ..."

"..."

"เป็ยร้อ"

"..."

"เบลล์ต้องพูดแบบนี้กับพี่บิวจริงหรือ"

"เออ"

ฉันยกคิ้วตอบกลับไป

"แต่..."

"..."

"ที่บิวใจดีกับเบลล์ที่สุดที่บ้านเลยนะ ถ้าบิวโกรธเบลล์แล้วเบลล์จะ
ทำยังไงอะ T_T"

น้องเบลล์มีความทำหน้าอแงใส่ฉัน ฉันหรือตามองจุกโตงๆ ของนาง
แล้วก็ยื่นมือไปบีบเบาๆ ไม่เข้าใจเลยว่าทำไมมันเป็นเด็กหน้าตาน่ามันเขี้ยว
น่าขบเคี้ยวอะไรเบอร์นี้ ทำหน้าอแงแก้มปองน้ำตาคลอเข้าใส่ฉันก็ยิ่งดูน่ารัก
น่าหยิกไปหมด โอ๊ยยย เอ็นดูมากเว่ออออร์ ไม่เข้าใจกว่าเดิมว่าทำไม
ไอ้คนปากคัสตรูแมวอย่างอิตาบิวกับยัยบ้านี้ถึงได้มีหลานชายหน้าตาน่ารัก
เหมือนคนละสายพันธุ์กันขนาดนี้วะ งงในง

"เป็นตุ๊ดเหรอนหนูอะ แค่ฝากส่งสารหาบิวมันนิตๆ หน่อยๆ ต้องร้องไห้
ด้วยเหรอนง"

แต่ก็ต้องยอมรับเหอะว่าเห็นหน้ายู้งี้ของมันแล้วก็อดใจอ่อนไม่ได้
ไม่มาเป็นฉันคงไม่เข้าใจ ความหน้าตาดีของไอ้เด็กนี่มันระดับปรมาจารย์ คือ
ถ้ามันโตกว่านี้อีกนิด ไม่ได้อายุห่างกับฉันสามสี่ปีแบบนี้ฉันนี่พร้อมถวยตัว
เป็นทาสมันทั้งชีวิตเลยทีเดียวทีเดียวอะคะ เอาจริงๆ มันนิสัยน่ารักน่าหยิกมาก
ด้วยแหละ แต่กลัวใจมันจะโตมากลายเป็นแบบไอ้บิว เพราะเด็กคนนี่มันมี
สกิลการเรียนรู้จากการจดจำคำสั่งสอนของคนรอบข้าง ดูได้จากการที่มัน
ลามปามเรียกชื่อฉันห้วนๆ โดยไม่มีพื่อนำหน้า นั่นก็เพราะไอ้บิวสอนมา ไอ้บ้านี้
อย่าให้ฉันเจอ แม้จะตบให้ขาดใจตายภายในสิบวิ --

"ก็เบียร์บอกให้เบลล์ไปด่าบิวอะ เบลล์ทำแบบนี้กับบิวไม่ได้..."

"มันเป็นลูกเทวดารึไง แค่ด่าๆ ไป มันไม่ตายเหรอก" หน้าเป็นคอนกรีต
เสริมใยเหล็กแบบอิตาบิวอะ ชี้ค้ร้านจะรู้สึกชิลๆ ด้วยซ้ำ

"บ้านี้ต้องฆ่าเบลล์แน่ๆ TOT"

"โอ๊ย หนูเบลล์~ พี่จะบอกอะไรให้ฟังนะลูก หนูจะกลัวไปเัยกับ
ยัยบ้านี้โรคจิตนั่นอะ นอกจากด่านางก็ทำอะไรหนูไม่ได้เหรอก หรือถ้านาง
ทำหนูมาบอกพี่นี่มา เดี่ยวพี่จัดการให้เอง พี่รอเวลานี้มานานแสนนาน..."

เอ๊ย หมายถึงที่จะปกป้องหนูด้วยชีวิตของตัวเอง แล้วถ้านางว่าอะไรหนู หนูด่ากลับไปเลยว่า 'ยัยป่าโรคจิต ยัยชีวิตพัง ยัยกรีดตาไม่เท่ากัน เลิกห่วงวาย กับเบลล์สักที ดีอบบี้เป็นอิสระแล้ว~' อยู่กับคนวิกลจริตแบบนี้มันต้องรู้จัก สู้กลับบ้างนะรู้ปะ"

ฉันตอบเข้าขาดพร้อมยิ้มกริ่มกริมอยู่ในใจ ด่ายัยป่านีตรงๆ ไม่ได้ ก็ต่านางผ่านหลานนางเนี่ยแหละ สะใจฉันนัก! น้องเบลล์มันยังเป็นพวก ว่านอนสอนง่ายสิ่งอะไรก็ทำอยู่ด้วย หึๆๆ

ทว่า...

"เบียร์ชอบสอนแต่อะไรไร้สาระ..."

คะ ใช้น้องเบลล์พูดเสียงแบ้ว โบหน้าแป๋วแห้ว ไม่เห็นแววชั่วเลย แม้แต่น้อย แม้ประโยคที่พูดนั้นจะเลวมากก็ตาม

"ไอ้คุณเบลล์ =_="

"พี่บิวบอกแบบนี้ล่ะครับ"

"-_-"

"แล้วก็บอกด้วยว่าอย่าไปฟังอะไรเบียร์มาก มีแต่เรื่องบั่นทอนสติปัญญา ทั้งนั้น"

โอ๊ย เกลียดอีต่าบิวตอนนี้ทันปะ ไม่สิ ฉันเกลียดมันอยู่แล้ว ไอ้ตัวชัด โชคชะตา การมีอยู่ของมันนี่ไม่เคยสร้างอะไรดีๆ ให้ฉันเลยจริงๆ!

"ไปดูทีวีไป"

ฉันเริ่มพูดบัตราคาญ์ไอ้เด็กนี่ละคะ มันเป็นเด็กดี เป็นเด็กหล่อ เป็นเด็กน่ารัก การเชื่อฟังคำสั่งสอนของพี่บิวของมันก็คงเป็นเรื่องราวดีๆ แต่ มาผีใส่ฉันนี่ฉันกลัวใจจะเผลอตบกะโหลกหลานชายเพื่อนสนิทแม่เหลือเกิน =_="

"เบียร์"

"บอกมาให้เรียกพี่เบียร์ =_="

หรือฉันควรถอดใจจะ มันจะลามปามเรียกฉันว่าเบียร์เฉยๆ ก็ปล่อยๆ ไปเถอะ แต่มันห่างกับฉันสามสี่ปีเชียวนะโว้ย! :(

"...เบลล์ดูทีวีได้เหวอ"

"ได้ดิ อยากรู้อะไรก็เปิดๆ ไป พี่จะไปหาอะไรกินแล้ว หิว"
"งั้นดูการ์ตูนได้เปล่า"

"..."

"จะดูการ์ตูนต้องเปิดช่องไหนล่ะ"

"เกิดมานี่ไม่เคยดูทีวีเหวอเง ทำไม่ต้องตื่นตื่นด้วย"

"ก็..."

"..."

"บ้านนี้ไม่เคยให้ดู"

"..."

"บ้านนี้บอกว่าเปลืองไฟ"

"..."

"บ้านนี้บอกว่าทีวีไม่ได้ถูกสร้างมาเพื่อเด็กนรกอย่างเบลล์"

"อ้าว ยัยบ้านนี้มีปัญหาทางจิตจริงๆ ไข่ปะเนี่ย =_="

"บ้านนี้บอกแบบนี้"

"..."

"เบลล์ก็ต้องเชื่อฟัง"

"..."

"พ่อกับแม่บอกว่าเบลล์ต้องเชื่อฟังป้าระหว่างที่พ่อกับแม่ไม่อยู่"

"..."

มองบนเลยฉัน คือฉันพอจะรู้มาบ้างว่าพ่อแม่ของเด็กนี้มีปัญหากันนิดหน่อย แต่คิดอีกทีคงไม่หน่อยอะ เพราะถึงกับต้องหย่าร้างกัน แรกๆ ก็เห็นว่าตกลงกันดีบ๊ิดว่าจะช่วยกันเลี้ยงลูก แต่ไปๆ มาๆ ก็โยนภาระทั้งหมดมาให้ลุงคนหน้าหนวดและยัยบ้านนี้โศกจิต ส่วนตัวเองก็หนีไปสมัครบร๊วใหม่ หน้าตาเฉย ลูกที่เคยสร้างไว้ด้วยกันก็ปล่อยมันไป เดี่ยวมันโตไปก็เลี้ยงตัวเองได้เองแหละ...ฉันฟังจากแม่แล้วก็แบบ...ทำงี้ก็ได้ด้วยเหวออะ เอาจริงเข้าหน้าระดับน้องเบลล์เนี่ย พ่อแม่มันคิดว่าจะปั้นออกมาแบบนี้ได้อีกรอบเหวอ มันเป็นเด็กที่มีใบหน้าแบบที่เรียกได้เลยนะว่าพ่อแม่ช่างปั้น พระเจ้าช่างสร้างสรรค์ สวรรค์ช่างโปรดปราน ต้องลงมาเป็นฉันที่ได้มองหน้าเด็กนี่ตรงๆ

แล้วจะรู้ว่าฉันไม่ได้เวอร์แม้แต่หน่อย ทุกสัดส่วนบนใบหน้ามันพอดีไปหมด ไม่มีตรงไหนที่บกพร่องแม้แต่นิด โดยเฉพาะรอยยิ้มที่ทำให้ดวงตาเป็นประกายที่ดูจะเป็นเสน่ห์เฉพาะตัวของมันเลยทีเดียว

แต่เหนือสิ่งอื่นใด พ่อแม่มันคิดบ้างอะไรอยู่ถึงบอกให้ลูกตัวเองเชื่อฟัง ยัยบ้านี่นั่น โอ๊ย~ แค่คิดว่าไอ้เบลล์ต้องโตขึ้นมาโดยการตกอยู่ภายใต้อำนาจมืดของยัยบ้านี่ ฉันคนนี้ก็ทนไม่ได้จริงๆ ขอพูดอะไรสักหน่อยเหอะ สมงสมองโดนล้างไปหมดแล้วมั่งเนี่ย

"เบลล์ พี่ถามหน่อยนะ หนูอยากโตไปเป็นผู้ใหญ่แบบไหน"

"ครับ?"

เบลล์ทำหน้างกับคำถามของฉัน ก่อนที่ฉันจะไหวไหล่เล็กน้อย แล้วพูดต่อ

"พี่หมายถึงถ้าหนูอยากโตไปเป็นคนดี ต่อให้พ่อแม่จะบอกไว้ว่ายังไงก็ตาม หนูก็ห้ามเชื่อฟังยัยบ้านี่ผีเข้าผีออกนั่นเด็ดขาด เข้าใจที่พี่พูดใช่ปะ"

"อ้าว งั้นเบลล์ต้องเชื่อฟังใครอะ พี่บิวเหร"

"=_= ถ้าอยากกวนตีนแบบมันก็เอาเลยจ้า ตามสบายเลยหนู~"

"งั้นลุงคม?"

"จริงๆ ลุงคมก็ไม่แย่นะ โดยรวมนางก็มีความดีงามอยู่ แต่ก็อย่างที่รู้ๆ ว่านางแพ้ยัยบ้านี่ ไม่เคยมีปากมีเสียง ไม่หือไม่อือ เหมือนเกิดมาเพื่อเป็นทาสยัยบ้านี่อะ หนูอยากโตไปเป็นทาสยัยบ้านี่เหร"

ฉันพูดเล่นนะว่าบ้านหลังนั้นมันประหลาดทั้งบ้าน วันดีคืนดีฉันก็เห็นลุงคมนุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียวออกมาว่าให้เก็ทอยู่หน้าบ้านอย่างไม่เกรงใจสายตาเพื่อนบ้านเลยแม้แต่หน่อย ไหนจะบ้านี่ที่มักทำตัวเป็นแม่ลุงคมมากกว่าเป็นเมีย ส่วนอิตาบิวก็เป็นเพื่อนที่ฉันไม่อยากจะยอมรับว่ามันเป็นเพื่อนสักเท่าไร ฉันว่าถึงมันจะกวนสันตืกระที่กสันทินไปนิด แต่ก็ใกล้ชิดกับคำว่าปกติธรรมดามากที่สุดไนตระกูลของมันแล้วอะ

"ละถ้าอยากโตไปเป็นผู้ใหญ่ที่ดีเบลล์ต้องทำไงอะ"

เจ้าเบลล์คลานเข้ามาใกล้ฉันที่นั่งอยู่บนโซฟา...อีกนิดมันจะนั่งตักฉันอยู่แล้ว แต่ฉันไม่ถือเพราะยังงั้นมันก็คือเด็กสิบสองขวบ

พองโก้

...ที่หล่อมาก

ยิ่งมันยื่นหน้ามาใกล้ขนาดนี้ยิ่งทำให้ฉันมโนไปไกลถึงใบหน้าในตอนโต
ของมันว่าจะหล่อรากลือดเด็ดดาดขนาดไหน ริมฝีปากบางสีแดงเซอริ
เหมือนกับทาทินต์เคลือบไว้ แต่เชื่อเถอะว่ามันเป็นสีธรรมชาติ เวิร์...

เวิร์ เวิร์ เวิร์ เวิร์ เวิร์ และเวิร์

ทำไมกัน...ทำไมฉันถึงกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบากเหมือนกำลัง
ตื่นเต้นกับอะไรสักอย่าง

อย่าบอกนะว่าฉันคิดอกุศลกับเด็กนี้!

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)

